



## Arrest

nr. 232 139 van 3 februari 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2016 diende Y.A.A. een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde tijdens de behandeling van dit verzoek religieus gehuwd te zijn met verzoekster in de loop van januari 2015.

1.2. Aan Y.A.A. werd op 13 april 2017 de vluchtelingenstatus toegekend.

1.3. Verzoekster diende, met het oog op een gezinshereniging met Y.A.A., op 17 april 2018 bij de Belgische ambassade te Caïro een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Zij legde hierbij een niet-gelegaliseerde huwelijksakte neer.

1.4. Verzoekster werd uitgenodigd om zich op 22 november 2018 aan te melden op de ambassade te Caïro voor een interview inzake haar visumaanvraag. Verzoekster gaf gevolg aan dit verzoek en werd gehoord omtrent haar relatie met Y.A.A.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie besliste op 15 januari 2019 om, in afwachting van een advies van het parket inzake de mogelijkheid om het huwelijk van verzoekster en Y.A.A. te erkennen, de beslissing inzake de visumaanvraag met een termijn van drie maanden uit te stellen. Deze beslissing werd op 16 januari 2019 aan verzoekster overgemaakt per e-mail.

1.6. De diensten van het parket adviseerden verweerder op 4 april 2019 om het huwelijk van verzoekster en Y.A.A. niet te erkennen.

1.7. Op 21 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing om verzoeksters visumaanvraag niet in te willigen. Deze beslissing is gemotiveerd als volg:

*“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*Overwegende dat op datum van 17/04/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, [A.L.S.] [...], van Somalische nationaliteit om de echtgenoot in België, [A.A.Y.] [...], van Somalische nationaliteit te vervoegen;*

*Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2015 in Somalië werd afgesloten.*

*Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;*

*Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;*

*Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;*

*Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;*

*Vermits het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.*

*Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :*

*Kennis over de familie is ok*

*Betrokkenen zijn familie van elkaar, hun vaders zijn kozijnen van elkaar Betrokkenen zagen mekaar regelmatig vóór hun huwelijk Betrokkene zijn gehuwd op 01/01/2015*

*In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/01/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.*

*In het advies van 21/02/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.*

*Huwelijksakte: het huwelijksattest werd opgesteld op 08/01/2015 ter bevestiging van een religieus huwelijk op 01/01/2015. De Engelse vertaling bevat opvallend veel taalfouten. Het is onduidelijk op basis waarvan het huwelijk geregistreerd werd, want volgens meneer werd er geen document afgeleverd ter gelegenheid van het religieus huwelijk. Hij vermeldt ook niks van de registratie van het huwelijk bij de rechtbank, hij was toen immers zelf nog in Somalië. Integendeel, hij vermeldt in zijn asielaanvraag enkel dat hij een religieus huwelijk heeft afgesloten, geen wettelijk. Door wie, wanneer en hoe het huwelijk ter registratie werd aangeboden bij de rechtbank blijft dus een groot vraagteken.*

*Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon.*

*Bemiddeling + familieband: het huwelijk werd gearrangeerd door de familie, ze zijn ook familie van elkaar, hun vaders zijn broers. Mevrouw verklaarde aanvankelijk echter dat ze elkaar leerden kennen omdat zij voor hem kookte, pas nadien gaf ze toe dat ze familie zijn van elkaar.*

*Onduidelijk relatieverloop: volgens mevrouw zagen ze elkaar gedurende 6 maanden elke vrijdag. Op 1 januari 2015 vond het huwelijk voor de sheikh plaats in hun huis. Mevrouw was hierbij niet aanwezig maar werd vertegenwoordigd door haar vader. Zij kon er volgens haar verklaring niet bij zijn omdat ze in een ander stadsdeel zat en zich moeilijk kon verplaatsen. Ze kon het huwelijk wel volgen/horen via de telefoon. Op 5 januari 2015 was er een huwelijksfeest met een 20-tal gasten. Het is niet bekend of en waar betrokkenen hebben samengewoond. Meneer ontvluchtte op 20 maart 2016 zijn huis bij een aanval door Al Shabaab en op 25 maart 2016 verliet hij Somalië en reisde hij via Egypte naar Griekenland.*

*Onwetendheden: meneer kent de geboortedatum van mevrouw niet (enkel jaar), hij kent de naam van zijn schoonmoeder niet noch kan hij zeggen wanneer deze overleden is. Hoewel de moeder van mevrouw al lang geleden overleden is, is het vreemd dat meneer hier niets over kan zeggen, aangezien ze familie zijn van elkaar. Hij kent ook zijn eigen huwelijksdatum niet, die toch wel makkelijk te onthouden is omdat het op nieuwjaarsdag was. Mevrouw weet niet precies hoe meneer woont, ze denkt dat hij 3 kamers heeft maar is niet zeker.*

*Tegenstrijdigheden: volgens meneer was hij in Somalië directeur van radiostation "Danan" terwijl hij volgens mevrouw enkel voor 1 jaar nieuwsreporter was in het radiostation.*

*Weinig bewijzen van huwelijk en relatie: aan meneer werd een brief gestuurd met de vraag om bewijzen van de relatie en het huwelijk over te maken. Hij maakte bewijzen over van geldtransfers sinds begin 2017, foto's van betrokkenen wanneer ze via videocall contact hebben, chatgesprekken in een onbegrijpelijke taal. Meneer voegt ook foto's van hen beiden, maar het betreft telkens een foto van mevrouw en een foto van hemzelf die hij naast elkaar heeft gezet. Hij kan geen enkele foto van hen samen voorleggen.*

*Er bestaat geen zekerheid dat diegene die het visum vraagt ook de partner is met wie betrokkene gehuwd is. In één dossier bleken betrokkenen broer en zus te zijn. Mogelijk wil iemand anders onder het statuut van "echtgenote" naar Europa komen via gezinshereniging.*

*In dossiers van gezinshereniging door Eritrese vrouwen bleek dat deze zich niet bij hun echtgenoot vestigden. Het feit dat vele echtgenoten niet weten hoe hun partner hier leeft en ze geen toekomstplannen kunnen noemen kan er op wijzen dat de Somalische personen die via gezinshereniging naar België willen komen ook enkel een gemakkelijke en veilige tocht naar Europa op het oog hebben.*

*[...]*

*In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).*

*Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.*

*Het visum wordt derhalve geweigerd.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 12bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog in haar synthesesmemorie luidt als volgt:

*“II.1.1.1. De thans bestreden beslissing werd betekend na meer dan 10 maanden.*

*De verzoekende partij werd nooit op de hoogte gebracht van een gemotiveerde verlengingsbeslissing inzake de termijn door de verwerende partij.*

*Artikel 12bis, §2 VW luidt als volgt:*

*“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.*

*De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.*

*De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.*

*Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.*

*In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.*

*Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."*

*III.1.2. De Raad van State sprak zich hier recentelijk zeer duidelijk over uit (RvS nr. 240 997 van 13 maart 2018):*

*Nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de beslissing van 24 april 2014 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werd gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van "een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager". De verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op de meergenoemde beslissing van 24 april 2014 om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een gebrek aan belang bij het middel omdat de beslissingstermijn zou zijn verlengd en de aanvankelijk bestreden beslissing alleen al daardoor tijdig zou zijn genomen.*

*9- Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen, bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing dat "de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend". Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat "in elk geval" binnen de in het meergenoemde artikel 12bis, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht. Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet het vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn "in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag" waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld. Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, § 2, derde en zesde lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.*

*In casu kan de verwerende partij evenmin nog (laattijdig) de huwelijksband in twijfel trekken. Zij had binnen de negen maanden een beslissing moeten nemen aangaande de visumaanvraag en betekenen, dan wel een verlengingsbeslissing moeten betekenen.*

*Dit is niet gebeurd.*

*De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat dit wel gebeurd zou zijn op 23 januari 2019. Niet alleen is dat 9 maanden en 6 dagen na de aanvraagdatum (17.04.2018), bovendien werd deze beslissing nooit betekend, hetgeen niet ontkend wordt door de verwerende partij. Conform de rechtspraak van de Raad van State (zie hierboven) kan met een dergelijke niet betekende uitstelbeslissing geen rekening worden gehouden.*

*Artikel 12bis, §2 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting zouden dan immers worden geschonden.*

*Het visum moet worden afgeleverd."*

3.1.2. Het staat niet ter discussie dat verzoekster op 17 april 2018 een aanvraag tot afgifte van een visum type D indiende. Overeenkomstig artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet diende verweerder “zo snel mogelijk en ten laatste binnen de negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag” een beslissing te nemen. Artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet laat verweerder evenwel toe om “in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag” voormelde termijn tweemaal met een periode van drie maanden te verlengen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 15 januari 2019 – en dus voor de in artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn was verstreken – besliste om de termijn om een beslissing inzake de visumaanvraag te nemen met drie maanden te verlengen. Uit een stuk uit het administratief dossier blijkt verder dat de Belgische ambassade te Caïro verzoekster op 16 januari 2019 van de beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn met drie maanden op de hoogte bracht middels een bericht dat werd verzonden aan het hiertoe door verzoekster opgegeven e-mailadres. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder niet binnen een termijn van negen maanden na het indienen van de visumaanvraag het initiatief nam om de beslissings-termijn te verlengen en haar hiervan op de hoogte te stellen.

Daarnaast merkt de Raad op dat de wetgever in artikel 12bis, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat de termijn van negen maanden, eventueel verlengd met tweemaal drie maanden, pas begint te lopen indien “alle bewijzen overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie worden voorgelegd”.

Artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) luidt als volgt:

*“1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.*

*De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.*

*§ 2. De legalisatie wordt gedaan :*

*1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;*

*2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;*

*3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.*

*§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”*

Het is evenwel niet betwist dat verzoekster bij haar visumaanvraag op 17 april 2018 geen gelegaliseerde huwelijksakte voorlegde, zodat zelfs niet blijkt dat verweerder er toe was gehouden om binnen een termijn van negen maanden te rekenen vanaf het indienen van de visumaanvraag een beslissing te nemen (cf. *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 66*).

Daarenboven dient hoe dan ook te worden gesteld dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest van 20 november 2019 in de zaak met nr. C-706/18 heeft geoordeeld “dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend” en “dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten [...] ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.” Gelet op de primauteit van de Europese regelgeving dient derhalve te worden gesteld dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een nationale bepaling die een omzetting vormt van een bepaling van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en die voorziet dat een verblijfsvergunning automatisch moet worden toegestaan indien verweerder niet binnen een bepaald tijdsbestek een beslissing heeft genomen inzake een aanvraag tot gezinshereniging.

Een schending van artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, die tot de vernietiging van de bestreden akte kan leiden, kan op basis van verzoeksters uiteenzetting niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende:

*“III.2.1. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.*

*Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie.*

*Wel is de verwerende partij uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.*

*Onredelijk, omdat zij kennelijk geen enkele voeling lijkt te hebben met het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij is moeten vluchten en nog minder met enige niet-westerse cultuur.*

*Zij interviewde ook alleen maar de verzoekende partij - haar echtgenoot in Antwerpen werd door het parket van Antwerpen nooit gehoord. Er werd hem enkel gevraagd 'bewijzen van zijn relatie' binnen te brengen. Van enige communicatie was geen sprake. Wat een onderzoek!*

*Als de verwerende partij het instituut van het huwelijk daadwerkelijk zo au sérieux neemt, dan zou men kunnen verwachten dat zij toch een beetje grondiger te werk gaat...*

*Hiervan getuigt vooreerst het eerste "argument" dat zij weergeeft:*

*“Onwetendheden: meneer kent de geboortedatum van mevrouw niet (enkel jaar), hij kent de naam van zijn schoonmoeder niet noch kan hij zeggen wanneer deze overleden is. Hoewel de moeder van mevrouw al lang geleden overleden is, is het vreemd dat meneer hier niets over kan zeggen, aangezien ze familie zijn van elkaar. Hij kent ook zijn eigen huwelijksdatum niet, die toch wel makkelijk te onthouden is omdat het op nieuwjaarsdag was. Mevrouw weet niet precies hoe meneer woont, ze denkt dat hij 3 kamers heeft maar is niet zeker.”*

*Deze twee argumenten zijn integraal op de kennis van data van de verzoekende partij gestoeld.*

*Dit is niet ernstig.*

*De verwerende partij lijkt bovendien zelf te beseffen dat de verzoekende partij zich wellicht van datum vergist heeft, want zij suggereert het reeds in haar beslissing.*

*Foto's van de huwelijksplechtigheid konden niet worden neergelegd - doch wel degelijk uitgebreide chatconversaties in het Somalisch. De verwerende partij meent dat het een "onbegrijpelijke taal is", maar was eigenlijk te lui om een grondig onderzoek te voeren, anders had zij een vertaler aan het werk gezet en de echtgenoot van de verzoekende partij gehoord.*

*Dit blijkt tevens uit de passage waar de verwerende partij verwijst naar praktijken bij Eritrese huwelijken, waarmee zij geen uitstaans heeft.*

*Wanneer een gedegen individueel onderzoek vervangen wordt door algemeenheden die men op een hele bevolkingsgroep plakt, dan verzandt men in plat racisme, quod in casu.*

*Een onderzoek naar de huwelijksband dient immers objectief en neutraal te worden gevoerd. In casu lijkt het of de verwerende partij wil enkel rekening houden met elementen 'à charge'.*

*Zoals verwacht houdt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voor dat dit middel van de verzoekende partij ertoe zou strekken de Raad zich te laten uitspreken omtrent het bestaan van het huwelijk.*

*Verzoekende partij ontkent dit met de meeste klem.*

*Dit middel is er enkel op gericht de Raad de toepassing van artikel 12bis, §§5 en 6 VW te verifiëren. Immers, ook bij de toepassing van deze artikelen ontsnapt de verwerende partij niet aan de toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zoals in casu duidelijk blijkt gebeurde de analyse van het onderhoud op manifest onzorgvuldige wijze.*

*III.2.2. Er lijkt met betrekking tot het huwelijk van de verzoekende partij ook geenszins rekening te worden gehouden met de verklaringen die haar echtgenoot deed tijdens zijn asielrelaas. Dit is niet ernstig!*

*Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqibin/taxis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4> ):*

*(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.*

*Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...*

*De verwerende partij had kunnen het asioldossier van de echtgenoot van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is.*

*Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.*

*Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)*

*Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).*

*Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!*

*III.2.3. Maar er is meer.*

*Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:*



*"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven*

*1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

*III.2.4. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.*

*In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.*

*Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.*

*Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.*

*Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse). Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.*

*In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, kan de Raad aldus op basis van de gegevens uit het administratief dossier, los van het al dan niet bestaan van een huwelijksband, wel degelijk nagaan of er in casu voldoende gegevens zijn die wijzen op een beschermenswaardig gezins- en familieleven.*

*III.2.5. De Raad heeft in het verleden ook reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.*

*-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :*

*[...]*

*De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige z[i]jt in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.*

*De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."*

*3.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet voorzien dat, wanneer een vreemdeling de bloed- of aanverwantschapsbanden waarop hij zich beroept om een recht op gezinshereniging te laten gelden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, verweerder ook andere bewijsstukken in aanmerking kan nemen en elk onderzoek kan doen dat hij vereist acht om te achterhalen of er echt sprake is van een bloed- of aanverwantschapsband.*

*Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in wezen niet ontkent dat verzoekster en Y.A.A. gehuwd zijn en dat er dus een aanverwantschapsband tot stand werd gebracht. Verweerder verwijst immers naar de openbare orde-exceptie die is vervat in artikel 21 van het WIPR en geeft aan dat hij "weigert het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging open". Indien verweerder het bestaan van een huwelijk niet zou aanvaarden dan stelde zich*

immers niet de vraag of dit huwelijk kan worden erkend. Verzoeksters toelichting dat zij, wat betreft het bestaan van haar huwelijk, dient te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel is, gelet op het voorgaande, niet dienstig.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door geen nader onderzoek te doen teneinde te bepalen of er een aanverwantschapsband met Y.A.A. bestaat.

3.2.2.2. Gezien het voorgaande kan verzoekster evenmin worden gevolgd in haar stelling dat verweerder onredelijk optrad en het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door geen deugdelijk en neutraal onderzoek te doen inzake het bestaan van de huwelijksband en niet in aanmerking te nemen dat Y.A.A. gevlucht is en uit een niet-westerse cultuur komt.

Verder moet worden gesteld dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen verzoekster uitgebreid heeft laten horen. Verweerder heeft ook contact opgenomen met de diensten van het parket met de vraag om een advies te verlenen met betrekking tot de rechtsgeldigheid van het huwelijk dat Y.A.A. en verzoekster afsloten. Y.A.A. kreeg de mogelijkheid om stukken die dienden om de waarachtigheid van het huwelijk met verzoekster aan te tonen over te maken. Verweerder heeft eveneens rekening gehouden met de verklaringen die Y.A.A. heeft afgelegd toen hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster houdt verkeerdelijk voor dat de inhoud van dit gehoor niet in aanmerking werd genomen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat Y.A.A. de precieze huwelijksdatum niet kon weergeven en dat hij ook de naam van zijn schoonmoeder niet kende en deze inlichtingen komen uit het gehoorverslag dat werd opgesteld naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster houdt derhalve onterecht voor dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Het gegeven dat verweerder of de diensten van het parket Y.A.A., die reeds werd gehoord in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming, geen tweede maal hoorden en het feit dat chatberichten – waarvan niet wordt aangetoond dat deze enig belang hebben – niet werden vertaald doet aan het voorgaande geen afbreuk. De vaststelling dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar ervaringen die hij had in andere dossiers en deze heeft betrokken op de situatie van verzoekster geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat geen gedegen individueel onderzoek zou zijn gebeurd.

3.2.2.3. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de argumenten die verweerder heeft aangewend om te concluderen dat haar huwelijk met Y.A.A. dient te worden beschouwd als een schijnhuwelijk en stelt dat de verklaringen en stukken die werden aangebracht niet in haar voordeel werden beoordeeld dient de Raad te duiden dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en verzoekster de argumentatie die hij hiertoe aanvoert betwist, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat er – ondanks de ontkenning van verzoekster in haar synthesememorie – schijnbaar toe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de burgerlijke rechter bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Verzoekster laat ook na op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarop zij zich baseert om te stellen dat verweerder zelf suggereert dat zij “*zich wellicht van datum vergist heeft*” en op die wijze schijnbaar wil aangeven dat de beslissing tot weigering van het gevraagde visum kennelijk onredelijk is.

